

Dumnezeu iubește din proprie inițiativă

Sabat-după amiază

De memorat:

„Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat! Căci mânia Mea s-a abătut de la ei!” (Osea 14:4).

Deși Petru Îl negase de trei ori, așa cum prezisese Domnul Isus (Matei 26:34), aceste negări nu au însemnat sfârșitul istoriei. După înviere, când Isus l-a întrebat pe Petru: „Mă iubești tu mai mult decât aceștia?”, Petru a răspuns: „Da, Doamne, [...] știi că te iubesc.” Apoi Isus i-a zis: „Paște mieluseii Mei.” Dar Isus l-a întrebat din nou pe Petru: „Mă iubești?” Și Petru a răspuns: „Da, Doamne, [...] știi că te iubesc”, la care Domnul Isus i-a spus: „Paște oițele Mele.” Din nou, a treia oară, Isus l-a întrebat pe Petru: „Mă iubești?”, iar „Petru s-a întristat că-i zisese a treia oară «Mă iubești?»” și a răspuns: „Doamne, Tu toate le știi, știi că Te iubesc.” După care Isus i-a spus: „Paște oille Mele” (Ioan 21:15-17). La fel cum Petru se lepădase de Isus de trei ori, Isus – printr-o întrebare crucială, „Mă iubești?” – l-a reabilitat pe Petru de trei ori.

Oricât de diferite ar fi împrejurările noastre de cele ale lui Petru, în multe moduri principiul este același. Întrebarea adresată lui Petru este categoric întrebarea supremă pe care Dumnezeu ne-o adresează fiecăruia la momentul și în locul în care ne aflăm: *Mă iubești?* Totul depinde de răspunsul nostru la această întrebare.

Duminică, 29 decembrie

Dincolo de așteptări rezonabile

Dumnezeu nu doar ne întreabă: „Mă iubești?”, ci El Însuși iubește pe fiecare om și îl iubește din propria Lui inițiativă și în mod plinar, total, desăvârșit. Fără îndoială, El ne iubește *la modul suprem*, pe tine, pe mine și pe oricine altcineva, dincolo de ceea ce ne-am putea imagina. Și ne dăm seama de această dragoste din modul în care a acționat și acționează în istoria poporului Său.

1. Analizează contextul narațiunii din Exodul 33:15-22. Ce transmite pasajul, în special versetul 19, despre voia și iubirea lui Dumnezeu?

Exodul 33:15-22

¹⁵ Moise i-a zis: „Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici.

¹⁶ Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?”

¹⁷ Domnul a zis lui Moise: „Voi face și ceea ce-Mi ceri acum, căci ai căpătat trecere înaintea Mea și te cunosc pe nume!”

¹⁸ Moise a zis: „Arată-mi slava Ta!”

¹⁹ Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta; Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur și am milă de cine vreau să am milă!”

²⁰ Domnul a zis: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!”

²¹ Domnul a zis: „Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă.

²² Și când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii și te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece.

Versetul 19: Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta; Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur și am milă de cine vreau să am milă!”

Totul părea pierdut. Nu la mult timp după ce a fost eliberat de Dumnezeu în mod uimitor din robia egipteană, poporul Israel s-a revoltat împotriva lui Dumnezeu și s-a închinat la un vițel de aur. Când a coborât de pe munte, Moise a văzut ce făcuseră israeliții și a aruncat tablele care conțineau Cele Zece Porunci și le-a făcut țandări. Deși israeliții renunțaseră la orice drept din cadrul privilegiilor și binecuvântărilor legământului, pe care Dumnezeu le revărsase abundant asupra lor, El a ales de bunăvoie să continue chiar și așa relația de legământ cu ei – în ciuda faptului că nu meritau. Cuvintele din Exodul 33:19 – „Eu mă îndur de cine vreau să Mă îndur și am milă de cine vreau să am milă” – sunt adesea înțelese greșit și interpretate că Dumnezeu ar alege în mod arbitrar să manifeste milă față de unii, dar nu și față de alții. Dar, ținând cont de context, Dumnezeu nu declară aici că va manifesta îndurare în mod arbitrar față de unii, dar nu și față de

alții. Dumnezeu nu acționează așa. Cunoscuta teologie potrivit căreia El îi predestinează pe unii să fie pierduți și să aibă parte de pedeapsa veșnică este o teologie greșită.

Ce proclamă, atunci, Dumnezeu aici? În esență, Dumnezeu proclamă că, în calitate de Creator al tuturor lucrurilor, are dreptul și autoritatea de a oferi milă după bunul plac, chiar și celor mai nevrednici oameni. Și în situația respectivă exact asta făcea: chiar și după răzvrătirea cu vițelul de aur, El manifesta îndurare față de poporul Său Israel, deși acesta nu o merita. Iată unul dintre numeroasele cazuri în care Dumnezeu Își manifestă iubirea și o manifestă depășind orice așteptări rezonabile. Ce veste bună pentru noi, nu-i așa?

Care sunt modurile în care Dumnezeu a continuat să Își manifeste iubirea față de tine – depășind orice așteptări rezonabile?

Luni, 30 decembrie

Dragoste neîmpărtășită

Dovada uimitoare a dragostei lui Dumnezeu pentru omenirea căzută se găsește în relatarea lui Osea. Dumnezeu i-a poruncit profetului Osea: „Du-te și ia-ți o nevastă curvă și copii din curvie, căci țara a săvârșit o mare curvie, părăsind pe Domnul!” (Osea 1:2). Osea și soția lui infidelă trebuiau să fie o parabolă vie a iubirii lui Dumnezeu pentru poporul Său, în ciuda infidelității spirituale a poporului Israel. Cu alte cuvinte, este istoria iubirii revărsate de Dumnezeu în mod abundent și benevol asupra celor care nu o merita. Este evident că, în ciuda devotamentului și iubirii lui Dumnezeu, oamenii s-au răzvrătit împotriva Lui în mod repetat. Drept urmare, Scriptura Îl descrie pe Dumnezeu în mod repetat ca pe iubitul a cărui iubire nu este împărtășită de soția infidelă. El Și-a iubit poporul în mod desăvârșit și cu credincioșie, dar poporul L-a disprețuit și a slujit și s-a închinat altor dumnezei, îndurerându-L profund pe Dumnezeu și distrugând aparent iremediabil relația pe care o aveau.

2. Ce transmit versetele din Osea 14:1-4 despre iubirea statornică a lui Dumnezeu pentru poporul Său?

Osea 14:1-4

¹ Întoarce-te, Israele, la Domnul Dumnezeul tău! Căci ai căzut prin nelegiuirea ta.

- ² Aduceți cu voi cuvinte de căință și întoarceți-vă la Domnul. Spuneți-I: „Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință, și îți vom aduce în loc de tauri, lauda buzelor noastre.
- ³ Asirianul nu ne va scăpa, nu vrem să mai încălecăm pe cai și nu vrem să mai zicem lucrării mâinilor noastre: „Dumnezeul nostru!” Căci la Tine găsește milă orfanul.”
- ⁴ „Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat! Căci mânia Mea s-a abătut de la ei!

În urma răzvrătirilor repetate ale celor din poporul Său, Dumnezeu declară: „Voi vindeca decăderea lor, îi voi iubi de bunăvoie; căci mânia mea s-a întors de la el” (Osea 14:4, BTF). Termenul „de bunăvoie” din expresia „îi voi iubi de bunăvoie” traduce un cuvânt ebraic (*nedabah*) care denotă ceva oferit din proprie inițiativă. Este același termen folosit cu referire la jertfele de bunăvoie din sistemul sanctuarului.

În cartea Osea și în toate narațiunile din Scriptură, Dumnezeu arată un angajament și o compasiune uimitoare față de cei din poporul Său. Chiar dacă aceștia au urmat în mod repetat alți pretendenți, rupând aparent iremediabil relația de legământ, Dumnezeu a ales de bunăvoie să continue să Își reverse iubirea asupra lor. Poporul nu merita dragostea lui Dumnezeu; respinsese și renunțase la orice revendicare legitimă a iubirii divine. Totuși Dumnezeu a continuat să Își reverse iubirea asupra israeliților fără nicio constrângere, morală sau de altă natură. Aici și în alte fragmente, Scriptura prezintă consecvent iubirea lui Dumnezeu drept o iubire fără plată și oferită de bunăvoie.

Mulți oameni îl văd pe Dumnezeu drept un conducător și judecător distant și dur. Cum te ajută imaginea unui soț nedorit, îndurerat și disprețuit de soția sa infidelă să îl vezi altfel pe Dumnezeu? Cum ți se schimbă percepția despre propria ta relație cu Dumnezeu?

Marți, 31 decembrie

Iubire manifestată abundent și benevol

Nu numai că Dumnezeu a continuat să Își reverse iubirea abundent și voluntar asupra poporului Israel, în ciuda răzvrătirilor repetate ale acestuia, dar El continuă să Își reverse din belșug și de bunăvoie iubirea și asupra noastră, deși suntem păcătoși. Nu merităm iubirea lui Dumnezeu și nu am putea să o câștigăm niciodată. Pe de altă parte, Dumnezeu nu are *nevoie* de noi. Dumnezeul Bibliei nu are nevoie de nimic (Faptele 17:25). Iubirea lui Dumnezeu pentru tine, pentru mine și

pentru toți oamenii este întru totul benevolă, voluntară, din inițiativa Lui.

3. Compară Apocalipsa 4:11 cu Psalmii 33:6. Ce îți spun aceste versete despre libertatea lui Dumnezeu în raport cu lumea creată?

Apocalipsa 4:11

¹¹ „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”

Psalmii 33:6

⁶ Cerurile au fost făcute prin cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui.

Dumnezeu a creat această lume pentru că așa a dorit. În virtutea acestui lucru, El este demn de toată slava, onoarea și puterea. Dumnezeu *nu a fost nevoit* să creeze nicio lume. Înainte de întemeierea lumii Dumnezeu deja Se bucura de relația de iubire care exista în cadrul Dumnezeirii.

4. Citește Ioan 17:24. Ce îți spune acest verset despre iubirea lui Dumnezeu înainte ca lumea să fi existat?

Ioan 17:24

²⁴ Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.

Dumnezeu nu avea nevoie de ființe create pentru a-Și manifesta iubirea. Dar, conform caracterului Său iubitor, Dumnezeu a ales să creeze lumea și să lege o relație de iubire cu ființele Sale. Nu numai că Dumnezeu a creat de bunăvoie această lume ca pe un dar din iubirea Sa abundentă, dar a și continuat să îi iubească abundent și benevol pe oameni, chiar și după ce aceștia au căzut în păcat în Eden și chiar și după ce păcătuim personal. După căderea din Eden, Adam și Eva nu mai aveau niciun drept să continue să trăiască și să primească iubirea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu, care „ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui” (Evrei 1:3), în marea Lui iubire, milă și har, le-a păstrat viața și a găsit o cale de a împăca omenirea cu Sine prin iubire. Iar acea împăcare ne include și pe noi.

Dumnezeu continuă să Își reverse iubirea asupra acestei lumi, în ciuda stării ei decăzute și rele. Ce îți spune acest lucru despre caracterul Lui? Cum Îi răspunzi?

„Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși”

Dumnezeu nu doar iubește oamenii pentru că așa Își dorește, dar îi și invită să Îl iubească la rândul lor. Faptul că Dumnezeu le oferă capacitatea de a alege singuri dacă să accepte sau să respingă iubirea Lui reiese și din pilda nunții fiului de împărat.

5. Care este semnificația parabolei din Matei 22:1-14?

Matei 22:1-14

¹ Isus a luat cuvântul și le-a vorbit iarăși în pilde. Și a zis:

² „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său.

³ A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă; dar ei n-au vrut să vină.

⁴ A trimis iarăși alți robi și le-a zis: „Spuneți celor poftiți: „Iată că am gătit ospățul meu; juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata, veniți la nuntă.”

⁵ Dar ei, fără să le pese de pofteirea lui, au plecat: unul la holda lui, și altul la negustoria lui.

⁶ Ceialți au pus mâna pe robi, și-au bătut joc de ei și i-au omorât.

⁷ Când a auzit împăratul, s-a mâniat; a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea.

⁸ Atunci a zis robilor săi: „Nunta este gata; dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea.

⁹ Duceți-vă, dar, la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi.”

¹⁰ Robii au ieșit la răspântii, au strâns pe toți pe care i-au găsit, și buni și răi, și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți.

¹¹ Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții; și a zărit acolo pe un om care nu era îmbrăcat în haina de nuntă.

¹² „Prietene”, i-a zis el, „cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?” Omul acela a amuțit.

¹³ Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: „Legăți-i mâinile și picioarele și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

¹⁴ Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.”

În această parabolă, un împărat aranjează o căsătorie pentru fiul său și îi trimite slujitorii „să cheme pe cei poftiți la nuntă, dar ei n-au vrut să vină” (Matei 22:3). Împăratul și-a trimis slujitorii de mai multe ori să îi cheme, dar aceștia i-au ignorat chemarea, ba, mai rău, i-au prins pe

unii slujitori și i-au omorât (Matei 22:4-6). Mai târziu, după ce s-a ocupat de cei care îi ucisese rășchiva servi, împăratul a spus: „Nunta este gata, dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea. Duceți-vă dar la rășpântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi” (Matei 22:8,9). După o altă situație, când un om fără haina de nuntă este aruncat afară, simbolizând nevoia de a primi o haină de nuntă de la împărat pentru a participa la masă, Isus încheie parabola cu aceste cuvinte enigmatice, dar pline de însemnătate: „Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (Matei 22:14).

Ce înseamnă lucrul acesta? Cei „aleși” în cele din urmă sunt nimeni alții decât aceia care au acceptat invitația Domnului la nuntă. Termenul tradus în pildă prin „a chema” și „a pofti” este cuvântul grecesc *kaleo* (a chema, a invita), iar elementul care determină cine este în final „ales” (*eklektos*) este acceptarea de bunăvoie a invitației. De fapt, Dumnezeu îi cheamă (adică îi invită) pe *toți* oamenii la ospățul de nuntă. Cu toate acestea, oricare dintre noi poate refuza iubirea lui Dumnezeu. Libertatea este esențială pentru a iubi. Dumnezeu nu va iubi niciodată pe nimeni cu forța. Din păcate, putem refuza să avem o relație de iubire cu Dumnezeu. „Cei aleși” sunt aceia care acceptă invitația. Pentru cei care Îl iubesc, Dumnezeu a pregătit lucruri mai minunate decât orice ne-am putea imagina. Din nou, totul se rezumă la iubirea și la libertatea inerentă iubirii.

Ce anume din viața ta transmite că ai acceptat invitația la nuntă și că ai venit îmbrăcat în mod corespunzător?

Joi, 2 ianuarie

Răstignit pentru noi

Dumnezeu îi invită pe toți oamenii la o relație de iubire cu El, dar numai cei care acceptă de bunăvoie invitația se bucură de rezultate veșnice. După cum am văzut în pilda nunții fiului de împărat, mulți dintre cei chemați de împărat „n-au vrut să vină” (Matei 22:3). În același sens, cu puțin timp înainte de răstignirea Sa, Hristos a spus cu tristețe: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ai vrut!” (Matei 23:37). Domnul Hristos a vrut să îi adune, dar ei nu și-au dorit lucrul acesta. Același verb grecesc des întâlnit care înseamnă „a vrea” (*thelo*) este folosit atât pentru dorința lui Hristos de a-i salva, cât și pentru lipsa dorinței lor de a fi salvați (și același termen apare și în Matei 22:3).

Totuși Hristos S-a dus la Golgota pentru acești oameni și pentru noi. Ce iubire uimitoare! Deși păcatul omenirii merită moartea, Dumnezeu Însuși (prin Hristos) a plătit prețul și a găsit o cale de a repara relația distrusă dintre cer și pământ. Între timp, El continuă să Își reverse dragostea asupra noastră, deși nu are nicio obligație, în afară de angajamentul pe care Și l-a luat de bunăvoie ca să facă lucrul acesta.

6. Compară Ioan 10:17,18 cu Galateni 2:20. Ce mesaj te impresionează aici?

Ioan 10:17,18

¹⁷ Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau.

¹⁸ Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși: aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu.”

Galateni 2:20

²⁰ Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.

În manifestarea supremă a iubirii lui Dumnezeu – crucea – vedem că Hristos S-a dat pe Sine de bunăvoie pentru noi. Hristos Și-a dat viața din proprie inițiativă. Nimeni nu l-a luat viața; El a dat-o de bunăvoie, potrivit planului de răscumpărare stabilit în cer înainte de întemeierea lumii.

„Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan formulat după căderea lui Adam. [...] A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacuri veșnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu. De la început, Dumnezeu și Hristos au știut de apostazia lui Satana și de căderea omului prin puterea înșelătoare a celui rău. Dumnezeu n-a predestinat păcatul să ia ființă, dar i-a prevăzut existența și a luat măsuri ca să întâmpine această teribilă situație de urgență. Atât de mare a fost iubirea Sa pentru lume încât S-a hotărât să-L dea pe unicul Său Fiu, «pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică» (Ioan 3:16)” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 22).

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Parabolele Domnului Hristos, cap. 29

„Lumea este învăluită în întunericul unei înțelegeri greșite despre Dumnezeu. Oamenii pierd din cunoașterea pe care o au cu privire la caracterul Său. Acesta este înțeles greșit și interpretat greșit. În această perioadă trebuie proclamat un mesaj din partea lui Dumnezeu, un mesaj a cărui influență să aducă lumină și a cărui putere să fie mântuitoare. Caracterul Său trebuie făcut cunoscut. Lumina slavei Sale, lumina bunătații, harului și adevărului Său trebuie să fie răspândită în întunericul lumii. Aceasta este lucrarea descrisă de profetul Isaia în cuvintele: «Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: 'Iată Dumnezeul vostru! Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere, și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El, și răsplătirile vin înaintea Lui'» (Isaia 40:9,10). [...] Copiii lui Dumnezeu trebuie să manifeste slava Sa. Ei trebuie să transmită prin viața și caracterul lor ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru ei.” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 415, 416)

Întrebările suplimentare de la studiul de vineri sunt un ajutor și o încurajare pentru a studia zilnic Biblia. Recomandăm folosirea acestora la începutul sau la sfârșitul lecției din Sabat în biserici, cu răspunsuri rapide. În acest trimestru, întrebările din cartea Faptele apostolilor sunt formulate după ediția electronică.

Zilnic: 1 Corinteni 12 – 2 Corinteni 2; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 1

Ce a rânduit Dumnezeu în Biserică întâi, al doilea și al treilea?

Care trei rămân acum și care e cea mai mare dintre ele?

După Evanghelia propovăduită de Pavel, cui S-a arătat prima dată și ultima dată Mântuitorul?

Cum să fie cine nu iubește pe Domnul nostru Isus Hristos?

La cine se referă expresiile „fântână a vieții” și „fântâni ale mântuirii”?